

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., v právní věci žalobců **a) Ing. N.V., b) R. V. a c) P. V.**, všichni zastoupeni JUDr. Juliem Kramaričem, advokátem se sídlem v Praze 5, U Santošky 22/955, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2012, č. j. KUOK 58412/2012, ve věci odstranění stavby,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobci jsou společně a nerozdílně povinni zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 95 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se podanou žalobou domáhají přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2012, č. j. KUOK 58412/2012, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 3. 2012, č.j. SMOI/OPS/42/2883/2009/Ze, kterým bylo nařízeno žalobcům jako spoluvlastníkům odstranění stavby samostatně stojícího skořepinového venkovního bazénu z keramického kompozitu, včetně příslušenství, umístěného v obci Olomouc, část obce Olomouc-město, na pozemku parc. č. X (ostatní plocha) v kat. území Olomouc – město, přičemž stavbou dotčený pozemek přináleží ke stávající nemovitosti čp. X, ul. S. č. X, která je umístěna na pozemku parc. č. X (zastavěná plocha a nádvoří) v kat. území Olomouc – město.

Žalobci uvádějí, že proti řízení, které předcházelo rozhodnutí žalovaného, nevznášejí žádných námitek. Nesouhlasí však se závěry žalovaného o věcné správnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a namítají, že řízení, které předcházelo prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí, bylo stiženo mimořádně závažnou vadou, když negativní závazné stanovisko, které vydalo oddělení památkové péče správního orgánu I. stupně, je vydáno pouze na základě podzákonného výnosu Ministerstva kultury Československé socialistické republiky 16 417/87-VI/1, vydaného na základě již zrušeného zákona č. 22/1958 Sb., kterým byla zřízena Městská památková rezervace Olomouc s účinností od 21. 12. 1987. Od tohoto data nedoznala právní úprava statusu Městské památkové rezervace žádných změn. Dle názoru žalobců tak legální definice, podmínky a způsob zřízení památkové rezervace stanovené v § 5 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, nepřiléhají na „právní status“ současné Městské památkové rezervace Olomouc, zřízené před účinností tohoto zákona. Negativní závazné stanovisko je výsledkem formalistického postupu správního orgánu, neboť vychází z pouhé skutečnosti, že dotčená nemovitost tvoří hranici Městské památkové rezervace a správní orgán I. stupně ani žalovaný nikterak nereflektovali ústavněprávní základ dispozic žalobců, když omezení jednotlivých vlastnických oprávnění je možné teprve, je-li v tom kterém jednotlivém případě shledán důvod pro upřednostnění veřejného zájmu před konkrétním zájmem soukromým, resp. zájmem vlastníka nakládat s předmětem vlastnického práva, až tehdy lze přistoupit k aplikaci zákonných prostředků umožňujících zásah do soukromé sféry vlastníka.

Žalobci jsou přesvědčeni, že žalovaný posoudil nesprávně skutkové okolnosti případu, kdy je třeba odlišovat mezi povahou ochrany nemovitostí, které se nacházejí v památkové rezervaci a jsou označeny jako kulturní památka a povahou ochrany nemovitostí, které se nacházejí v památkové rezervaci, ale takto označeny nejsou. Ve druhém případě je třeba bedlivě dbát na konkrétní charakter nemovitosti, její polohu a účel tak, aby v co nejvyšší míře byla šetřena vlastnická, resp. dispoziční oprávnění vlastníků. Dotčená nemovitost, na níž byl bazén postaven, představuje objekt, který ve výnosu Ministerstva kultury ČSR 16 417/87-VI/1 není označen jako kulturní památka, je umístěna na pozemku, který je ve výlučném vlastnictví žalobců. Jedná se o malou stavbu, která nijak nehyzdí památkou rezervaci, neruší její vizuální ráz, nezasahuje do výkonu ochrany kulturních památek a je určena k ryze soukromým účelům.

Při ústním jednání dne 13. 5. 2014 žalobci dále namítali, že rozhodnutí je selektivní, je v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu, že při rozhodování o skutkově podobných případech má být rozhodováno stejně, neboť v tomto případě došlo k nedůvodným rozdílům. Na sousedních pozemcích se rovněž nacházejí nepůvodní, ahistorické stavby. Žalobci jsou toho názoru, že ve stejné oblasti by měly

platit stejné regulativy, případně by mělo být řádně zdůvodněno, v čem je spatřována odlišnost při posuzování staveb sousedních a staveb žalobců.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné. K námitkám žalobců uvedl, že výnosem Ministerstva kultury ČR 16 417/87-VI/1, kterým byla zřízena Městská památková rezervace Olomouc byla vymezena oblast, na kterou se vztahuje zvýšená ochrana kulturních památek, ale práva a povinnosti nejsou stanovena v tomto výnosu, který je podzákonným předpisem, ale právě v zákoně o státní památkové péči, který je platný a účinný a správní orgány se jím musí řídit. To, že Městská památková rezervace nedoznala změn, je způsobeno tím, že do ní byl zahrnut kompaktní celek historických objektů, které bylo vhodné do rezervace začlenit. Rozšíření ochrany i na nemovitosti, které nejsou kulturními památkami, je jistě vhodné z důvodu zvýšené ochrany všech staveb, které se nacházejí na území památkové rezervace. Bazén představuje rušivý zásah do historického prostředí městské památkové rezervace, protože je nutné při provádění respektovat dochovanou půdorysovou skladbu a vyvarovat se novodobých, nehistorických a rušivých zásahů, což předmětná stavba jednoznačně představuje. Stavební úřad se v řízení řádně předmětnou stavbou zabýval, vedl řízení, v němž zjišťoval, zda je předmětnou stavbu možné dodatečně povolit, byla zjištěna neslučitelnost umístění stavby do památkové rezervace města Olomouce, proto bylo žalobcům nařízeno předmětnou stavbu odstranit. Negativní závazné stanovisko bylo přezkoumáno nadřízeným správním orgánem a bylo potvrzeno, proto žalovaný rozhodl stejným způsobem jako správní orgán I. stupně.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že na základě podnětu k prošetření prováděných výkopových prací na pozemku parc. č. X, k.ú. Olomouc, a kontrolní prohlídky pozemku a stavby bylo dne 31. 7. 2009 zahájeno řízení o odstranění stavby samostatně stojícího bazénu, umístěného na pozemku par. č. X, k.ú. Olomouc, neboť bylo zjištěno, že předmětná stavba je prováděna bez rozhodnutí stavebního úřadu. Žalobci b) a c) byli poučeni o možnosti dodatečného povolení stavby včetně povinnosti doložit k této žádosti závazné stanovisko oddělení památkové péče odboru koncepce a rozvoje Magistrátu města Olomouce, neboť započatá stavba se nacházela v památkově chráněném území. Dne 21. 8. 2009 podali žalobci b) a c) žádost o dodatečné povolení předmětné stavby. Správní orgán I. stupně z tohoto důvodu přerušil dne 26. 8. 2009 řízení o odstranění stavby do doby, než bude řízení o dodatečném povolení stavby pravomocně skončeno. Dne 21. 8. 2009 správní orgán I. stupně obdržel negativní stanovisko odboru koncepce a rozvoje, oddělení památkové péče, ze dne 11. 8. 2009, č. j. SmOI/OKR/20/1810/2009/Za, ve věci terénních úprav na pozemku par. č. 79/14, k. ú. Olomouc – město, pro účely vybudování samostatně stojícího bazénu. Dne 9. 12. 2009 správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobců b) a c) o dodatečné povolení předmětné stavby, s odůvodněním, že žalobci nepředložili všechny potřebné podklady a zejména z toho důvodu, že bylo vydáno výše uvedené negativní závazné stanovisko. Proti tomuto rozhodnutí se žalobci b) a c) dne 10. 11. 2010 odvolali. Žalovaný dne 8. 2. 2011 předmětné rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání z důvodu nezákonného postupu správního orgánu I. stupně, když nedal účastníkům řízení možnost se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí, a to zejména k závaznému stanovisku, které bylo závazným podkladem pro jeho rozhodnutí. Správní orgán I. stupně opětovně ve věci rozhodl dne 18. 5. 2011, když znovu zamítl žádost žalobců o dodatečné povolení předmětné stavby. Proti tomuto rozhodnutí se žalobci b) a c) dne 15. 6. 2011 opět odvolali.

Dne 26. 9. 2011 žalovaný odvolání žalobců b) a c) zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že vzhledem ke skutečnosti, že do řízení bylo doloženo negativní stanovisko dotčeného správního orgánu na úseku památkové péče, které bylo přezkoumáno a potvrzeno nadřízeným orgánem (odborem kultury a památkové péče žalovaného dne 28. 7. 2010), správní orgán I. stupně v souladu s ustanovením § 149 odst. 3 správního řádu již neprováděl další dokazování, účastníky seznámil s podklady pro rozhodnutí a následně žádost zamítl.

V řízení o odstranění stavby bylo pokračováno, když dne 15. 2. 2010 bylo rozhodnutím nařízeno odstranění stavby. Proti tomuto rozhodnutí se žalobci b) a c) odvolali. Žalovaný dne 10. 9. 2010 předmětné rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání z důvodu nezákonného postupu správního orgánu I. stupně zejména z toho důvodu, že nebylo jednáno se všemi účastníky řízení. Řízení o odstranění stavby bylo dne 13. 10. 2010 opětovně přerušeno, neboť bylo zjištěno, že řízení o dodatečném povolení stavby nebylo v důsledku nedoručení konečného rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobců o dodatečné povolení stavby žalobkyni a) doposud pravomocně skončeno. Dne 12. 3. 2012 bylo opětovně vydáno rozhodnutí o odstranění předmětné stavby. Proti tomuto rozhodnutí se žalobci opětovně odvolali. Dne 10. 7. 2012 vydal žalovaný výše uvedené rozhodnutí napadené správní žalobou.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění účinném do 31. 12. 2012, stavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním.

Podle odst. 3 tohoto ustanovení u stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.

Jak vyplývá ze znění ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona, řízením, jehož předmětem je zjištění, zda stavba, která nemá zákonem požadované povolení, odpovídá zákonným požadavkům, je řízení o dodatečném povolení stavby zahajované na žádost stavebníka, případně vlastníka. Jak byli žalobci řádně poučeni poté, co bylo zahájeno řízení o odstranění jejich stavby, o dodatečné povolení stavby je tedy nutné požádat. Žadatel musí k takové žádosti předložit podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení a správní orgán následně postupuje podle § 111 až 115 stavebního zákona.

Co se týče řízení o odstranění stavby, pro zahájení tohoto řízení je rozhodné, že byla zjištěna stavba, kdo je jejím vlastníkem, že se jedná o stavbu podléhající rozhodnutí, opatření nebo jinému úkonu stavebního úřadu a neexistence takového rozhodnutí. Při splnění těchto podmínek není na vůli stavebního úřadu, jakým

způsobem bude postupovat, ale ustanovení § 129 stavebního zákona stanovuje postup, kterým je stavební úřad vázán. Pokud stavebník požádá o dodatečné povolení stavby, řízení o odstranění stavby je přerušeno a další postup v tomto řízení závisí na výsledku řízení o dodatečném povolení stavby. Pokud je stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví (§ 129 odst. 3 poslední věta stavebního zákona). Za situace, kdy tato stavba nebyla dodatečně povolena, je jediný zákonný postup její odstranění.

Pokud se chtěli žalobci bránit žalobou negativnímu závaznému stanovisku, jak vyplývá z jejich žalobních bodů, musela by tato být podána proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2011 o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby, neboť závazné stanovisko bylo podkladovým rozhodnutím v tomto řízení a nikoli v řízení o odstranění stavby. Pokud by totiž žalobci o dodatečné povolení stavby nepožádali, bylo by vedeno pouze řízení o odstranění stavby, v němž by závazné stanovisko dotčeného orgánu vůbec nebylo zjišťováno.

K námitce vznesené žalobci při ústním jednání krajský soud uvádí, že rozšířit žalobu o další žalobní body je možné pouze ve lhůtě pro podání žaloby, tedy do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobcům oznámeno doručením jeho písemného vyhotovení (ustanovení § 71 odst. 2 a § 72 odst. 1 s.ř.s.). Podle ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s. soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů. V tomto případě lhůta pro podání žaloby uplynula dne 16. 9. 2012, proto soud k námitce uplatněné po této lhůtě nepřihlíží.

Soud tedy uzavírá, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem a žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého procesně úspěšné žalovanému vzniklo vůči žalobcům právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalovaného tvořené cestovným k ústnímu jednání konanému dne 13. 5. 2014 činí 95 Kč. Soud proto uložil žalobcům zaplatit žalovanému společně a nerozdílně na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o.s.ř.“) k rukám žalovaného. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalobcům povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo nařízení exekuce.

V Ostravě dne 13. května 2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu